

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 83.059 van 22 oktober 1999  
in de zaak A. 87.269/IX-2045.**

In zake : Jean-Pierre RENQUIN,  
die woonplaats kiest bij  
advocaat E. BREWAEYS,  
kantoor houdende te BRUSSEL,  
Leopold II-laan 117

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de  
minister van Justitie,  
die woonplaats kiest bij  
advocaten D. D'HOOGHE en M. GELDERS,  
kantoor houdende te BRUSSEL,  
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1.

-----  
**DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat Jean-Pierre RENQUIN op 13 oktober 1999 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 2 september 1999 van de administrateur-generaal van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat, inhoudende de mutatie van onder meer verzoeker van sectie B5 naar sectie A1 met ingang van 1 november 1999 voor een periode van drie jaar, met de mogelijkheid deze periode te verlengen of in te korten in functie van de dienst-noodwendigheden;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 14 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 oktober 1999, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van voorzitter  
J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat M. GELDERS, die in eigen naam en loco advocaat D. D'HOOOGHE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is sinds 1 september 1969 werkzaam bij de buitendiensten van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat. Sinds 1 september 1980 is zijn administratieve standplaats Hasselt.

1.2. Op 2 september 1999 besluit de administrateur-generaal van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat om achtendertig ambtenaren van de buitendiensten van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat, onder wie verzoeker, binnen dezelfde diensten naar een andere sectie te muteren. Verzoeker wordt meer bepaald gemuteerd van sectie B5 naar sectie A1 voor een periode van drie jaar "met de mogelijkheid deze periode te verlengen of in te korten in functie van de dienstnoodwendigheden". De mutatie zal ingaan op 1 november 1999.

Die beslissing wordt aan de betrokken ambtenaren, onder wie verzoeker, langs hiërarchische weg betekend via een dienstnota van 2 september 1999.

1.3. In een schrijven van 6 oktober 1999 aan de adjunct-administrateur-generaal vraagt verzoeker de mutatiebeslissing te herzien omdat hij 59 jaar oud is en binnen enkele jaren met pensioen zou gaan en om reden

van de onaangename gevolgen van een zware operatie aan de darmen.

In zijn brief verklaart hij de dienstnota pas op 20 september 1999 ontvangen te hebben "wegens verlof".

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat dit volgens haar hierom zo is omdat de aangevochten mutatie een maatregel van inwendige orde is in de zin van maatregel genomen in het belang van de dienst, zonder dat hij gevolgen heeft voor de rechtstoestand van de gebruikers of voor de statutaire situatie van de ambtenaren, een maatregel die niet tot doel heeft rechtsgevolgen te creëren, zodat hij geen administratieve rechtshandeling in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is en aldus niet aanvechtbaar is bij de Raad van State;

2.2. Overwegende dat, overeenkomstig hetgeen hij reeds in zijn arrest nr. 39.416, OUSHOORN, van 19 mei 1992 overwogen heeft, de Raad van oordeel is dat de ambtenaar er in rechte aanspraak op kan maken dat hem zonder deugdelijk motief geen werkvoorwaarden worden opgelegd die hij als ongunstig ervaart; dat wel moet worden aangenomen dat de overheid in de desbetreffende materie over een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, zodat de door haar opgegeven motieven, als ze feitelijk juist en rechtens dienend zijn, niet licht zullen moeten wijken voor de bezwaren die de ambtenaar vanuit zijn persoonlijk belang doet gelden; dat echter wel moet blijken dat de overheid het dienstbelang dat zij nastreeft terdege heeft afgewogen tegen het belang van de ambtenaar; dat overigens ook het dienstbelang er baat bij heeft dat met het belang van de ambtenaar niet lichtvaardig wordt omgesprongen; dat, immers, het voldoen aan de persoonlijke belangen van de personeelsleden bevorderlijk kan zijn voor de dienst en

dus zelf een dienstbelang is, gedachte die de Raad van State onder meer heeft geuit in zijn arresten nr. 13.122, LENAERTS, van 25 juli 1968, nr. 16.845, MISSAULT, van 4 februari 1975, en nr. 21.262, VANDEROYE, van 16 juni 1981 (in 4.2.);

2.3. Overwegende dat te dezen de gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoeker zijn dat hij niet langer in Hasselt, maar in Brussel mag werken, dat hij een andere opdracht krijgt -sector A1 blijkt zich met andere zaken bezig te houden dan sector B5-, zulks terwijl hij reeds 59 jaar oud is; dat de ingreep in de wijze waarop hij zijn functie moet uitoefenen, omvangrijk genoeg is om de bestreden beslissing niet te kunnen herleiden tot een maatregel zonder weerslag op zijn positie in rechte;

2.4. Overwegende dat de exceptie wordt afgewezen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4. Overwegende dat om te doen aannemen dat hij aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is blootgesteld en dat dit bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden verholpen, verzoeker stelt dat in zijn arrest nr. 82.790, CHEVALIER, van 8 oktober 1999, de Raad het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig

nadeel en van de uiterst dringende noodzakelijkheid heeft aanvaard "in een haast identieke zaak";

4.1. Overwegende dat verzoeker hier niet gevolgd kan worden;

Overwegende dat in de zaak CHEVALIER de Raad als bron van moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aanvaard de bekommernis om de zoon van verzoeker, te weten diens door een medisch attest gestaafde gezondheidstoestand die zijn vlugge bereikbaarheid noodzaakt; dat die vlugge bereikbaarheid zich uiteraard elke dag opdrong zodat vermeden moest worden dat het bestreden besluit op 1 november 1999 zou ingaan en verzoeker dus met recht een beroep kon doen op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid;

Overwegende dat in de onderhavige zaak de toestand helemaal anders is; dat wat verzoeker als nadeel aanvoert in hoofdzaak gelegen is in het feit dat hij een lange verplaatsing moet maken en dat hij op latere leeftijd zich opnieuw moet inwerken in een nieuwe taak en een nieuwe werkomgeving; dat gesteld dat dit zou kunnen worden aanvaard als een voldoende ernstig nadeel, het zeer de vraag is of dit nadeel niet van dien aard is dat het voldoende ondervangen kan worden door een gewone schorsing; dat in de zaak CHEVALIER verzoeker ervoor behoed moest worden ook maar één dag voor zijn zoon niet bereikbaar te zijn; dat in de huidige zaak niet zomaar valt in te zien dat het feit gedurende enkele weken de verplaatsing naar Brussel te moeten maken en in een nieuwe werkomgeving te moeten vertoeven, dermate ernstig is dat het een uiterst dringende schorsing kan verantwoorden; dat het medische ongemak dat verzoeker aanvoert, niet door een medisch attest is gestaafd en bovendien verzoeker niet stelt dat hij een ernstig medisch risico loopt, hij veeleer aan een hygiënische bekommernis uiting lijkt te geven;

Overwegende dat daarbij komt dat verzoeker zijn beroep op de uiterst dringende noodzakelijkheid ietwat heeft geforceerd door tot 13 oktober 1999 met zijn vordering te wachten terwijl hij van de bestreden beslissing kennis had op 20 september 1999 en terwijl die beslissing in zou gaan op 1 november 1999; dat het feit dat hij eerst de verwerende partij om intrekking van de aangevochten beslissing heeft gevraagd, des te minder als excuus kan gelden daar hij daarmee heeft gewacht tot 6 oktober 1999;

Overwegende dat bij gebrek aan bewezen uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering wordt afgewezen,

#### **B E S L U I T :**

##### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

##### **Artikel 2.**

De kosten, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare  
terechtzing, op tweeëntwintig oktober  
1900 negenenegentig, door :

|       |               |             |
|-------|---------------|-------------|
| de H. | J. BORRET,    | voorzitter, |
| Mevr. | S. VAN AELST, | griffier.   |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**S. VAN AELST.**

**J. BORRET.**